

14 t/m 21 januari '04 - adviesprijs €2,40

Revu logeert bij de echte familie Flodder

Vlak voordat ze hun huis
uitgezet worden vanwege
overlast en burenruzie

**D66-politicus
BORIS VAN DER
HAM:** 'RTL4 is vaak
ook leuker dan die
nare Nederland
3-programma's'

Plus:
ROB OUDKERK
& de hoeren,
HUUB STEVENS
& zijn ontslag,
ILLEGAAL op
peperduur politiefeestje

YA BA
Nieuwe drug
komt naar
Amsterdam

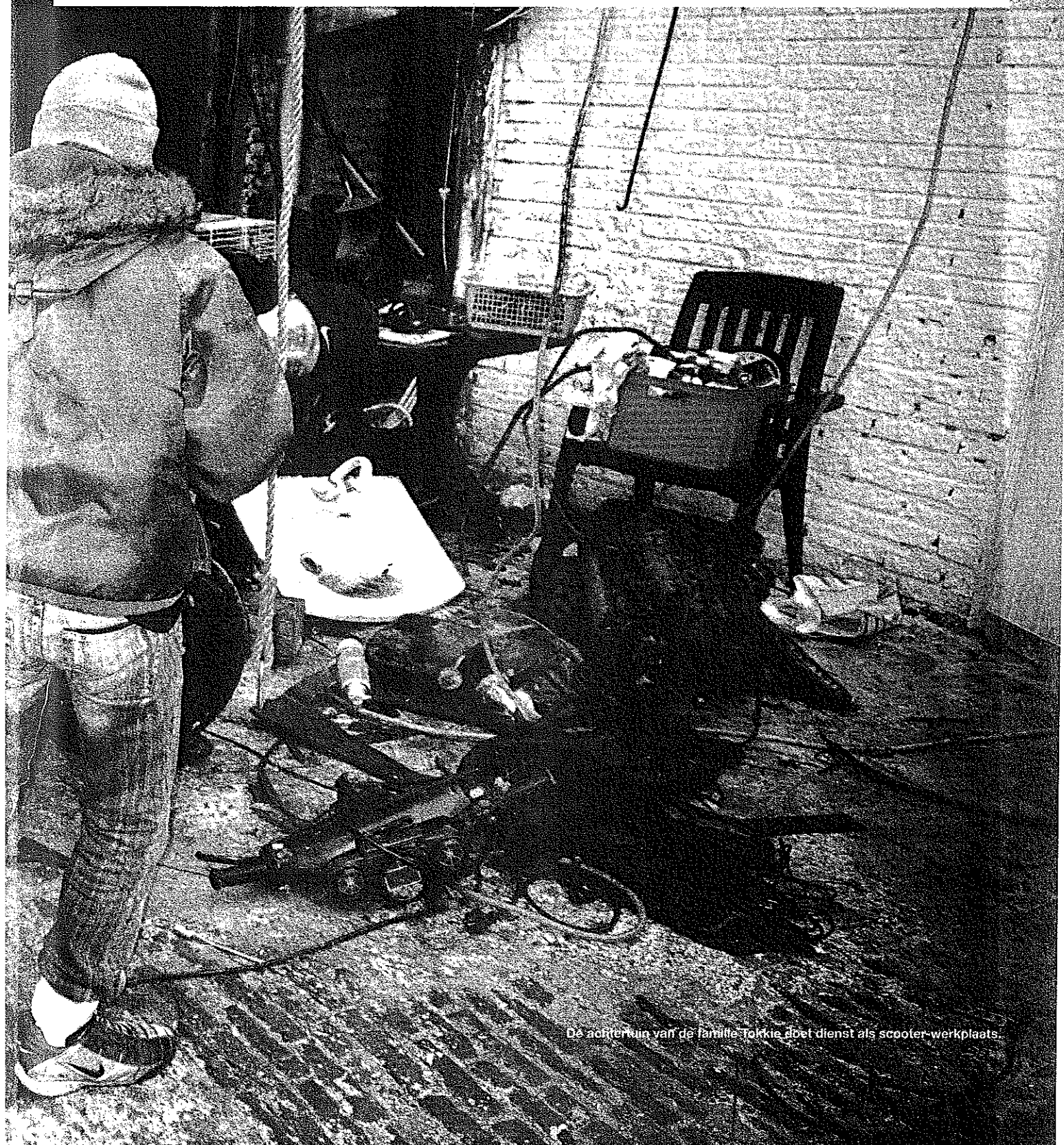
8 710841 030181

Revu gaat uit logeren

'Vind jij ons asociaal dan?'

Afgelopen zomer was de Amsterdamse familie Tokkie groot nieuws omdat een ruzie met de burens uitdraaide op uitslaande brand, lichamelijk letsel en pistoolgezwaai. Voor de kerst moesten ze hun koffers hebben gepakt, maar ze zitten er nog steeds. Verslaggever Ger Post bleef een nachtje slapen bij de Tokkies. Maar eh, wie zei daar 'asociaal'? Door Ger Post / Fotografie: Gerard Wessel

De achtertuin van de familie Tokkie doet dienst als scooter-werkplaats.

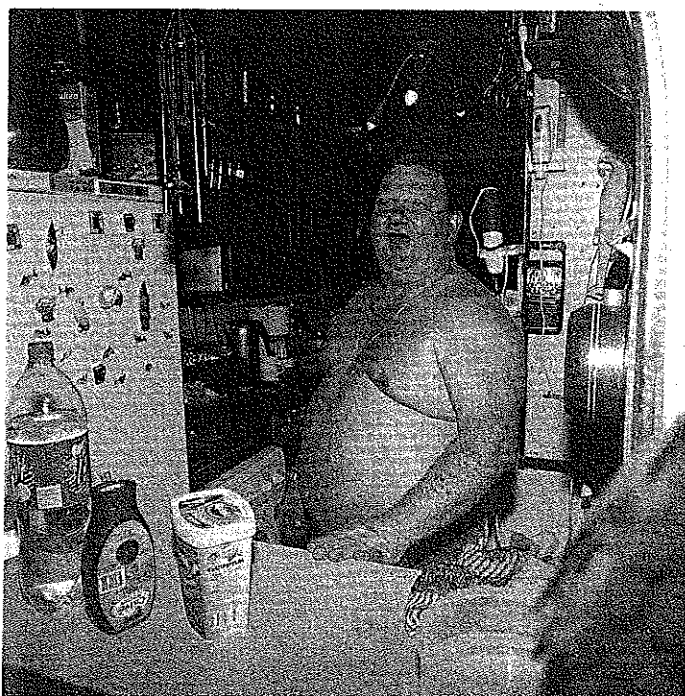
'Vind jij ons asociaal dan?'

"Je bent een dag te laat, gisteren is er weer wat gebeurd," zegt Gerrie (51) als hij de deur open doet. "Ze hebben me weer te pakken gehad," en hij wijst op zijn hoofd waar een gehechte wond met opgedroogd bloed te zien is. Gerrie gaat zo zijn verhaal vertellen, maar eerst bereidt hij zijn ontbijtje: pasta met shoarma.

De avond ervoor kwam zijn zoon Wesley (20) op z'n sokken binnenrennen en riep: "Ze willen me doodschieten. Bassie kwam met een pistool op me af." Bassie is een vriend van de familie Van Vliet met wie hij ruzie heeft. Met oud en nieuw had Wesley ook al ruzie met hen en toen is een vriend van Wesley neergestoken. Wesley, een blonde, brede jongen, trok zijn schoenen aan, pakte een knuppel en ging naar buiten. De familie achter hem aan. Wesley: "Zij stonden verderop ons uit te schelden, waarop ik zei: 'Kom dan, kom dan'. Toen sloeg ik een raam in bij de ouders van een van hen, want ik wist: dan komen ze wel."

En daarop kwamen ze inderdaad. Het pistool heeft Gerrie niet meer gezien, maar wel dat de tegenpartij knuppels en bierflesjes had. En Gerrie kreeg een vol flesje op zijn hoofd. Of hij daarna ook nog een koevoet op zijn hoofd heeft gekregen, daar zijn de meningen over verdeeld. Voor de statistieken is dat belangrijk, want dat zou betekenen dat dit de achtste keer is dat Gerrie in zijn leven is neergeknuppeld. De ervaring van vorige keren kwam goed van pas in het ziekenhuis. "Daar waren al die dokters verbaasd dat ik er nog zo vrolijk bij zat," zegt Gerrie.

Dit is slechts een klein incident in de vete tussen de familie Tokkie en Van Vliet. Een oorlog die al tientallen jaren duurt en al verschillende keren uitmondde in een massale vechtpartij in de Amsterdamse Buurt 4 in Geuzenveld-Slotermeer. Meestal ging het dan weer even goed en kwamen de tegenstanders gewoon weer bij de Tokkies over de vloer. Gerrie over zijn ex-vrouw Hanna: "Ze is erg vergevingsgezind."

Gerrie: "Wij zijn slachtoffers, maar hebben nooit slachtofferhulp gehad."

Het is 11 uur en de gezinsleden komen een voor een uit bed. De hoofdbewoonster is moeder Hanna Tokkie (42). Ze is eigenlijk te zwak om uit haar bed te komen. Hanna moet geopereerd worden, maar de artsen willen wachten tot ze iets is aangesterkt. Hanna lepelde de hele waslijst ziektes en aandoeningen op die ze heeft: bloedarmoede, een schildklier die niet goed functioneert, een cyste in de baarmoeder, hoge bloeddruk, te hoog cholesterolgehalte, trombose, versleten knieën en rug en angst- en paniekaanvallen.

Hanna woont met haar drie kinderen in een huurwoning van woningbouwvereniging Het Oosten aan de Burgemeester van Leeuwenlaan. De buurt is zo'n vijftig jaar geleden speciaal gebouwd voor probleemgezinnen uit arme wijken als de Jordaan. Doel was hen zo te heropvoeden dat ze daarna weer onder de gewone bevolking gemengd konden worden. Door de permanente woningnood kwam daar niets van terecht. Hanna en haar broer Frans Tokkie zijn geboren en getogen in deze buurt in Amsterdam-West. Hetzelfde geldt voor de kinderen van hun grote vijand, de familie Van Vliet.

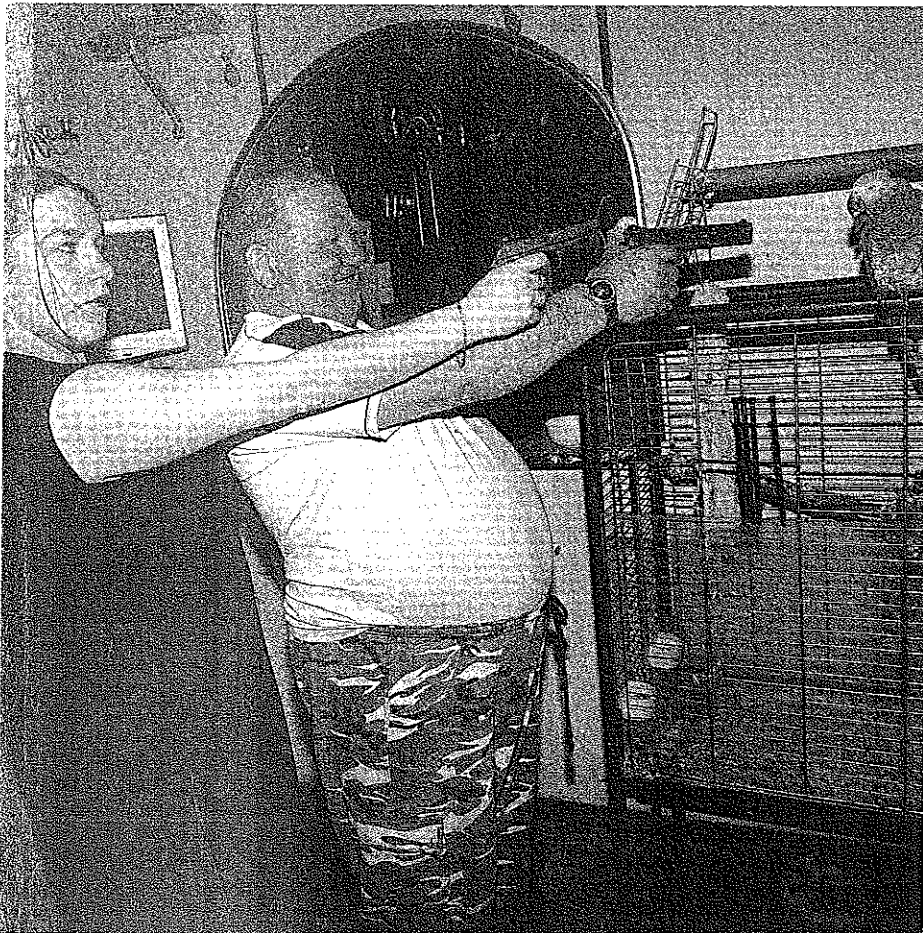
Hanna's dochters, de tweeling Natascha (21) en Nathalie, wonen buiten de wijk, maar komen dagelijks bij hun moeder over de vloer. Verder zijn er nog haar zoons Wimpie (15) en Wesley (20). Wesley zou zich vandaag op het politiebureau gaan melden, omdat de politie hem al maanden zoekt voor verschillende geweldsmisdrijven. De vechtpartij van gisteravond en het doorgeladen pistool dat hij heeft gezien hebben hem van gedachten doen veranderen. Hij blijft thuis om huis en haard te verdedigen.

Om dezelfde reden logeert Gerrie Ruymgaart al een half jaar in de woning. Hij en Hanna zijn tien jaar geleden gescheiden, maar hij laat haar en hun kinderen niet in de steek. Gerrie werkt -als een van de weinigen in de straat- bij een aannemingsbedrijf dat riolen en wegen aanlegt, maar hij heeft nu bouwvakvakantie. De jongste, 17-jarige dochter, die niet met naam genoemd wil worden, logeert bij haar vriendje, omdat ze thuis niet meer durft te slapen.

Naast Hanna woont haar broer Frans met zijn tweede vrouw en zeven kinderen van 2 tot en met 17 jaar. Frans heeft van karton een opgestoken middelvinger gemaakt en voor z'n raam gehangen. Een dikke 'fuck you' voor iedereen die langsloopt. Ook heeft Frans camera's geplaatst om de buurt in de gaten te houden. Op zijn televisie kan hij schakelen naar de uitkijkpunten. Frans: "Ze noemen me de wijkagent."

Na een grote vechtpartij op 19 augustus jongstleden zou het niet meer goed komen. Adje de Jong en Debby van Vliet, die twee verdiepingen boven Gerrie's ex-vrouw Hanna Tokkie wonen, hebben die dinsdagavond gebarbecued met familie en vrienden bij het water aan het eind van de straat. Daarna ontstaat de ruzie. Redenen voor de vechtpartij: een drol op de mat bij Debby, geld dat Hanna Debby had geleend en terug wilde en een papegaai die Debby van Hanna had gekocht maar nog niet had betaald. Volgens Gerrie echter omdat er bij de barbecue weer eens flink drugs zijn gebruikt, voornamelijk cocaïne. De Tokkies zeggen zelf niet te gebruiken; er wordt af en toe alleen een jointje gerookt.

Hanna vecht eerst met Debby's moeder en Adje, waarna Wesley zijn moeder komt helpen. Deze ruzie lijkt in eerste instantie gesust, maar nadat aan beide kanten familie en vrienden worden opgetrommeld, slaat de vlam in de pan. Gevolg: een massale vechtpartij, compleet

Natascha en haar vader richten hun neppistooltjes op papegaai Lolita. De papegaaien lopen vrij rond en doen hun behoefte waar het hen uitkomt, hetgeen Natascha dan weer opdweilt.

Zoon Wesley haalt een mes van meer dan dertig centimeter uit zijn broek. Volgens dochter Natascha is een kleiner mes handiger. Wesley: 'Een groot mens heeft een groot mes nodig'

met knuppels, stukken hout, ijzeren pijpen en een samoeraizwaard. Iemand schiet met een pistool richting de Tokkies. Er raken vijf mensen gewond. Hanna krijgt een bijl in haar nek en wordt gestoken met een mes. De schade aan de woningen is enorm. Die van Adje en Debby brandt volledig uit, de beide partijen geven elkaar hiervan de schuld. Volgens Hanna probeerden ze juist haar woning plat te branden, maar staken ze per ongeluk de verkeerde woning in de fik. Bij de Tokkies liggen alle ramen er uit en is er met een bijl een gat gemaakt in de deur. En van de vijver met waterval en brug-Tokkie's trots- is niet veel meer over. Eens stonden daar de zeven dwergen van Sneeuwwitje omheen, maar brandende stukken hout die van de woning erboven vielen hebben een paar kabouters ernstig verminkt.

Sinds die vechtpartij is de spanning in de buurt om te snijden. Adje en Debby zijn ondergedoken. Hoewel, ondergedoken... Gerrie: "Ik zat laatst naar de politicscanner te luisteren en toen hoorde ik dat ze een man met veel tatoeages laveloos in een bushokje vonden. Hij zei dat hij Adje heette, maar wist niet meer waar hij woonde. De politieman vroeg over de scanner of een andere agent dat misschien wist. Toen gaf een andere agent hem het adres. En mij dus ook."

Hanna en haar broer moeten van de woningbouwvereniging uit hun woningen, maar gaan pas weg als ze een goede benedenwoning voor haar hebben gevonden, want Hanna kan geen trappen lopen. Eigenlijk

zou Hanna al voor de kerst uit de woning worden gezet, maar dankzij haar medische urgentie mag ze blijven tot ze een nieuw huis heeft. In totaal moeten negen families, die met z'n allen 101 huizen bewonen, de wijk uit.

Veel van haar 'antiek' en de honderd porseleinen beeldjes wachten in dozen op de verhuizing. Hanna heeft al een huis bezichtigd, maar dat was geen benedenwoning en daar ging ze dus niet mee akkoord. Bovendien weet Gerrie dat er in dat huis net iemand vermoord was.

Tot de verhuizing is de familie fulltime bezig met de ruzie. Hanna kreeg al een dreigbrief, maar wordt nu ook lastiggevallen met dreigtelefoontjes. Laatst had Natascha een man ("Dat was Adje, zeker weten") aan de telefoon en dat heeft ze op een bandje opgenomen. Ze laat het horen. De man zegt: "Heeft die poot (Wesley, GP) lekker klappen gehad met oud en nieuw?" Hij zegt dat hij die avond wel even naar Amsterdam zal komen en dat het dan 'erg heet zal worden in de Burgemeester van Leeuwenlaan'.

Verder meldt hij dat één goede vriend van Wesley niet de eerste verjaardag van zijn kindje zal halen.

Nathalie, zes maanden zwanger, belt om te vragen of haar vader haar wil komen ophalen uit Osdorp. Onderweg naar zijn dochter wijst Gerrie, vanuit zijn uit de kluiten gewassen pick-uptruck van het aannemersbedrijf waar hij werkt, de huizen van de familie Van Vliet en

vrienden aan. Gerrie combineert autorijden met een shagie draaien of telefoneren. Vrolijk wuift Gerrie naar een motoragent, zich ervan bewust dat hij geen gordel om heeft. De agent zwaait terug. Gerrie: "Jammer dat hij me niet aanhoudt." Gerrie heeft sowieso een eigen kijk op verkeersregels, zo blijkt tijdens het ritje: "Hij moet stoppen, hij ziet toch dat ik achteruit rijd" en "Hij krijgt geen voorrang, want hij rijdt in een te grote auto."

Thuis haalt Wesley een mes van meer dan dertig centimeter uit zijn broek. Natascha: "Je kunt beter een kleiner mes nemen, dat is handiger." Wesley is het daar niet mee eens. "Een groot mens heeft een groot mes nodig." Nathalie vindt het niet vreemd dat Wesley met een mes rondloopt. "Wat zou jij doen als ze je bedreigen met een pistool? Dan ga je je toch verdedigen?"

De familie zegt geen pistool in huis te hebben. Wel een kogelvrij vest. "Als iemand op me schiet, schiet ik terug," zegt Gerrie. "Een pistool heb je zo. In de stad kun je zelfs een handgranaat halen, want met geld kan alles. Wij hebben niet zo veel geld, dus wij kunnen niet zo veel pistolen kopen."

Hanna zegt liever een pistool te lenen, dan er een te kopen.

Ondertussen is Sonia Foekema van de GG&GD binnen gekomen om bij Hanna te kijken. Ze komt vaker langs bij de familie, vooral om de

'Vind jij ons asociaal dan?'

gezondheid van Hanna in de gaten te houden. Als ze hoort van de vechtpartij van de avond ervoor zegt ze tegen Gerrie: "Wij kunnen jullie op een geheim adres onderbrengen."

Gerrie: "Dat hoeft niet."

Sonia: "Weet wat je doet, want wij kunnen jullie nu niet beschermen."

Gerrie: "Ik hoef niet beschermd te worden."

Wimpie, een jongen met pretoogjes, wil onopgemerkt langs Sonia lopen, maar ze krijgt hem in de gaten.

"He Wimpie, zit je al op school?" Wimpie vertelt dat hij binnenkort naar school gaat én gaat werken. Wanneer weet hij nog niet precies, want hij 'moet nog even kijken'.

"Ik wil iemand vermoorden," meldt Natascha haar huisarts, met wie ze die middag een afspraak heeft.

"Die gevoelens heb je toch al een tijdje?" vraagt hij.

"Ja, maar nu draai ik echt door." Natascha vertelt hem wat er die vorige avond is gebeurd. En dat het haar allemaal te veel wordt. Haar oplossing: meer kalmeringspillen. Voorlopig althans, totdat alles weer rustig is. De huisarts lijkt dat geen goed idee. Zijn oplossing: het Riagg. Dat vindt Natascha weer geen goed idee. "Daar kunnen ze niets voor me doen. Dat hebben ze me gezegd."

De huisarts: "Je moet ook wel op de afgesproken tijden verschijnen."

Uiteindelijk maakt de huisarts opnieuw een afspraak voor Natascha bij het Riagg. En hij bekijkt haar voet. Daarin zit een snee doordat er tijdens de vechtpartij glas op is gevallen. Met dit letselbriefje kan Natascha nu aangifte doen tegen de jongens.

Van de dokter rijdt Natascha naar het postkantoor, waar ze de machtiging voor de telefoonrekening van haar vader moet faxen. Natascha rijdt al zes jaar zonder rijbewijs, maar dat weerhoudt haar niet om commen-

taar te leveren op andere weggebruikers. "Zie je wat die auto doet? Die dombo heeft zeker wel een rijbewijs."

Er staat een rij in het postkantoor. Natascha pakt een nummertje en gaat buiten een sigaretje roken. Ze vertelt over haar man die in de Blijmerbajes zit -omdat hij illegaal in Nederland is- en dat ze zelf 21 keer met de politie in aanraking is geweest. Meestal vanwege geweld. "Vind je het gek in zo'n buurt? Een rechter noemde mij een gevaar voor de samenleving. Vind jij dat ik er gevaarlijk uitzie dan?" Verderop roken een man en vrouw ook een sigaret. Ze hebben uitgemergelde gezichten. De man zegt lachend: "Als ik jou zo zie, dan vind ik je levensgevaarlijk." Binnen een minuut vertrouwen Natascha en de man elkaar hun problemen toe. Natascha vertelt welke medicijnen ze slikt. "Oei, daar moet je vanaf blijven, want dat is verslavend," weet de man. Hij heeft zelf hiv. En de vrouw die bij hem is, zijn zus, heeft aids. "Dat is ook erg," vindt Natascha.

Als het avond wordt, stijgt de spanning. Komen 'ze' weer? Met hoeveel? Hoeveel ruiten gaan er dit keer aan? Hebben ze weer een pistool bij zich? Hanna: "Ik word weer trillerig."

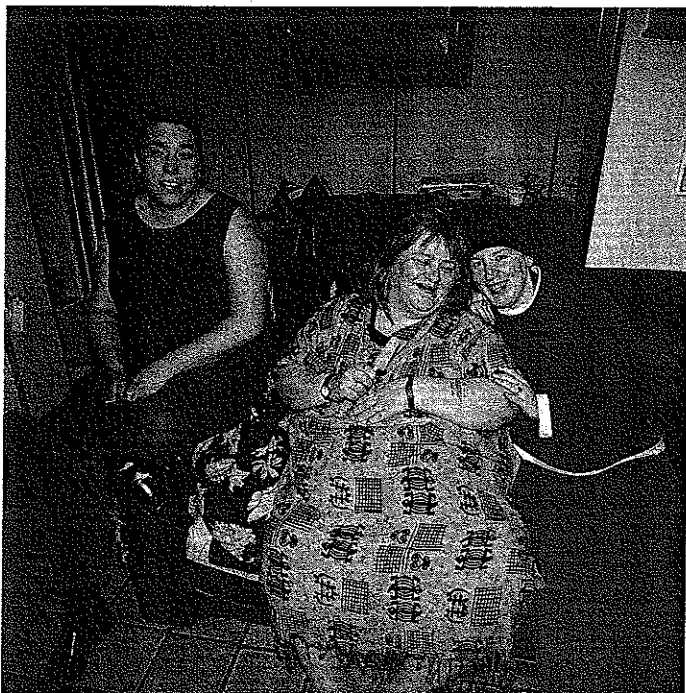
Als avondeten wil Hanna 'hete nasi', Nathalie prefereert aardappelen met groente en Gerrie stelt shoarma voor. Het wordt patat, die Gerrie zelf frituurt. Gerrie heeft inmiddels zijn kogelronde buik van het knelende T-shirt bevrijd. Vaak loopt hij alleen in zijn zwart-witte legerbroek of bokkersshort. Dat kan makkelijk, want de temperatuur in huis schommelt meestal rond de 25 graden Celsius. En aangezien bijna iedereen in huis rookt, vooral shag, is het binnen aardig benauwd. Tijdens het eten gaat het over de verschillende media. Gerrie vindt de media vooral handig. Dankzij hen krijgt hij meer voor elkaar. "Anders waren wij allang uit dit huis gezet." Vrij Nederland schreef al over de familie en ze waren te zien in een documentaire van de IKON. "De kijkcijfers braken alle records," zegt Gerrie.

Hij en Natascha bellen vandaag geregeld met AT5, totdat de verslaggever van de Amsterdamse zender ze meedeelt dat de redactie heeft besloten pas weer wat over de familie uit te zenden als ze uit hun woning worden gezet. Die avond heeft de zender een item over een man die in elkaar is geslagen nadat hij tegen een vrouw had gezegd dat ze haar hond niet mocht slaan. Gerrie: "Snap je dat nou? Ik ben ook gewond geraakt bij een vechtpartij, maar dat is dan weer geen nieuws." Nathalie is niet blij met al die media, want sommige journalisten schilderen de familie af als asociaal. "Wij zijn niet asociaal. Vind jij ons asociaal dan? Het is hier in huis altijd schoon. Het is nu wel een beetje een rommeltje, omdat we moeten verhuizen. De moeder in de televisieserie *Flodder*, die is asociaal, omdat ze niet verzorgd is en niet sociaal doet tegen de burens."

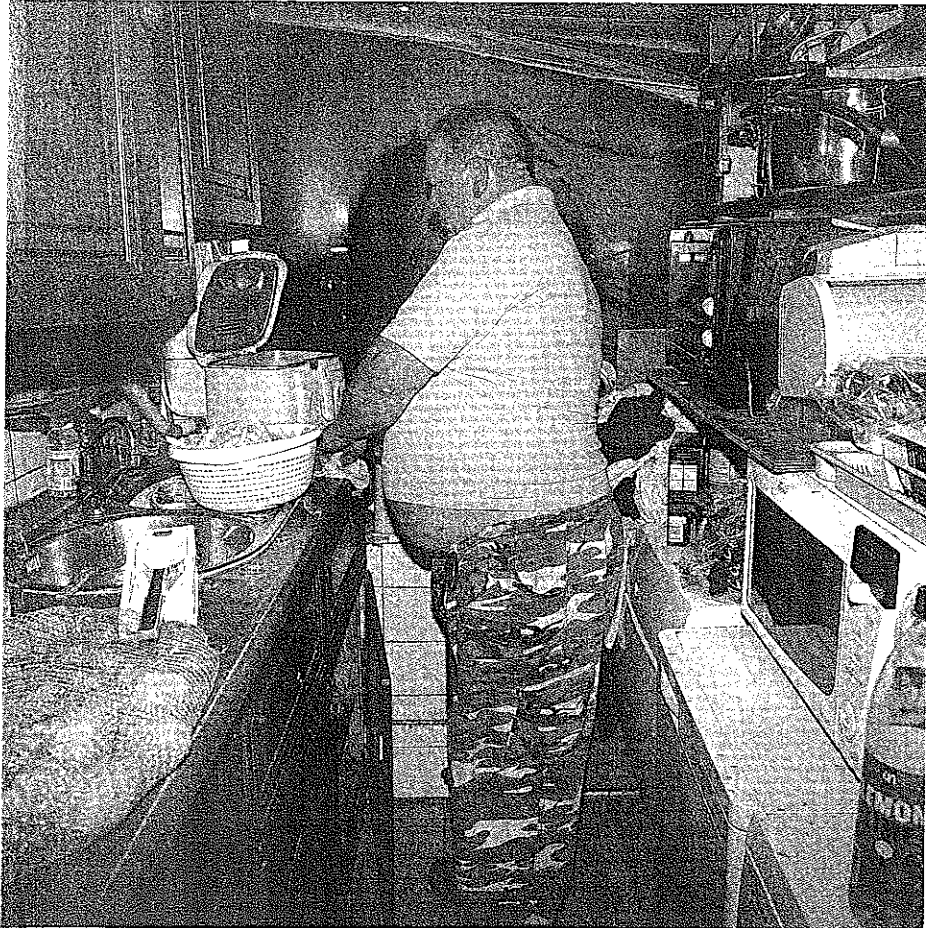
Gerrie sluit zich bij zijn dochter aan. "Wij zijn juist hartstikke sociaal. De deur staat de hele dag open en allerlei jongens komen hier over de vloer. Zelfs junks komen hier nog wel eens een aspirientje halen, omdat ze zich zo beroerd voelen. Die mensen vallen in een zwart gat als wij straks weg zijn. Dan durf ik de buurt niet meer in, want dan is het een grote criminele rotzooi. Wij houden de buurt juist een beetje in de gaten. Als er rottigheid is, gaan wij dat sussen."

Het avondeten, zelf gefrituurd.

Natascha en Nathalie hebben zojuist hun moeder opgemaakt voor de foto. Nathalie: "Als ik dit had geweten had ik wat anders aangetrokken."

Gerrie: "Voor wie was die halve kip? Die eet de kat nu op."

Gerrie: 'Als er rottigheid is in de buurt gaan wij dat sussen.' Dochter Nathalie: 'We halen de politie werk uit handen. Eigenlijk zijn wij veel te goed voor deze wereld'

Nathalie concludeert: "Wij halen hier de politie werk uit handen, maar we krijgen er niets voor terug. Eigenlijk zijn wij veel te goed voor deze wereld."

De spanning lijkt Gerrie geen parten te spelen. Hij blijft vrolijk, trekt een vaatje van vijf liter open en tapt een pul bier. Heeft hij al verteld over zijn bootreis met Hanna naar Newcastle? Nee? Nou, dat was ook wat. Echt uitrusten kon hij niet, want de reis hing aan elkaar van stress. Eerst had hij geen geld, toen waren ze verdwaald in Newcastle en vervolgens misten ze bijna de boot terug naar Nederland. "Zweten, zweten, zweten." Van het eten op de terugweg kon hij eigenlijk pas echt genieten. Sindsdien is hij niet meer op vakantie geweest.

Buurman Frans komt met twee zoons en Wesley en Wimpie binnen. Een tweede vaatje wordt aangerukt. Onderwerp van gesprek zijn *De Zeven Dingen Die Je Nodig Hebt In Je Leven*: vreten, zuipen, schijten, neuken, zeiken, slapen en wakker worden. Op de achtergrond zingen achtereenvolgens Brigitte Kaandorp, André Hazes en natuurlijk Frans Bauer. Het gespreksonderwerp verschuift naar de terreur in de buurt. Dat er doden gaan vallen, daar is iedereen van overtuigd. En aan de politie hebben ze helemaal niets. Daarom belt Frans Marcel Huizing, de buurtregisseur van de politie, om hem te vertellen wat hij van hem vindt. Doet-ie wel vaker, maar dan gewoon op straat recht in zijn gezicht,

zegt Gerrie. Het is elf uur 's avonds, dus krijgt Frans de voicemail. Daar lucht hij dan zijn hart maar: "Hier heb ik dus geen kanker aan. Aan die kanker voicemail. Kankerhomo. Krijg de kanker." Frans hangt op. "Zo, dat weet hij ook weer."

De alcohol wakkert de wraakgevoelens aan. Gerrie grijpt in: hij serveert zure bommen met zilveruitjes. "Van dat zuur werden we weer een beetje nuchter," vertelt hij de volgende ochtend. "Daarom zei ik ook dat het bier op was."

De hond, Lady, slaat om half één 's nachts aan. Gelijk rennen Frans, Gerrie en de kinderen naar buiten, maar er is niemand. Even later scheuren twee vrienden door de straat op een scooter. Zij hebben ook niemand gezien. "Dan pakken we hem," roept Fransie (17), zoon van Frans, en wijst naar de verslaggever. Hij en Wesley grijpen hun mes en doen net of ze op me insteken. Iedereen lacht.

De avond verloopt verder rustig. Het is half drie 's nachts en Wesley en Natascha gaan nu ook slapen. De verslaggever mag op de bank liggen en

krijgt een deken. Ik houd mijn kleren aan, voor het geval dat. Met één oog houd ik de televisie in de gaten, die is aangesloten op de camera die de voordeur in de gaten houdt. Ook houd ik papegaai Lolita in het oog, waarvan ik ieder moment verwacht dat ze op mijn hoofd zal landen. Als de papegaai er de lol niet meer van inziet om hond Lady te roepen of andere geluidjes te maken is het stil

in huize Tokkie. Totdat er een politieagent wat zegt. De stem komt uit de politiest scanner die op het nachtkastje van Gerrie staat. De scanner staat dag en nacht aan, want 'je moet toch op de hoogte blijven'.

Gerrie staat op, als eerste, om 8 uur 's ochtends. Goed slapen doet de familie al maanden niet meer. Voor het eerst laat Gerrie iets van zijn angst merken. "Het is toch wel eng als je hoort dat ze je willen vermoorden." Een slechte nachtrust is niet het enige gevolg van de stress. Natascha slikt er medicijnen tegen, met Wesley's gezondheid gaat het niet goed, Hanna eet waterijsjes bij de vleet om haar keel te ontspannen en Gerrie heeft om de haverklap een bloedneus vanwege zijn te hoge bloeddruk. Vluchten doen ze niet, want dan zou het net zijn alsof ze bang zijn. Dus komt er weer een spannende avond aan. Gerrie: "Vanavond zullen ze misschien wel weer komen, omdat het nu weekend is en ze weer coke gaan snuiven." Maar eerst nog een dag met dingetjes van alledag. Gerrie gaat alle scooteronderdelen in de tuin opruimen. Verder moeten er boodschappen worden gedaan en gaat Natascha op bezoek bij haar man in de gevangenis.

Vlak voor het ter perse gaan van het artikel hangt Gerrie nog aan de telefoon. "Het is lekker rustig gebleven de afgelopen dagen. Ik weet ook niet waarom of wat dat heeft te betekenen." ●